

Η στρατιά των Επτά έφτασε στην Βοιωτία και πολιορκήσε την Θήβα. Οι ήρωες τράβηξαν λαχνό, ποιος θα αναλάβει ποια πύλη. Στους «Επτά επί Θήβας», ο Αισχύλος βάζει ένα Θηβαίο κατάσκοπο να διηγείται στον βασιλιά Ετεοκλή, τι είδε.

Είναι ανάγκη να θυμίσουμε ότι αυτή η τραγωδία διδάχτηκε στα 467 π.Χ. Αν και η Θήβα είχε μηδίσει, πολλοί ερευνητές θεωρούν ότι, με τους «Επτά», ο Αισχύλος ουσιαστικά υμνούσε την αντίσταση των Ελλήνων εναντίον των Περσών. Στην θέση των Ελλήνων είναι οι Θηβαίοι. Στην θέση των Περσών οι εισβολείς από το Άργος. Λέει λοιπόν ο κατάσκοπος (στίχοι 39 – 56, σε μετάφραση Τάκη Μπαρλά):

«Ετεοκλή, γενναίε της Θήβας άρχοντα. Φτάνω από κει και φέρνω απ' το στρατόπεδο σωστά μαντάτα, τα είδα με τα μάτια μου. Εφτά λοιπόν πολέμαρχοι του εχθρού, γιομάτοι μένος, σε μαύρη ασπίδα απάνω ταύρο εσφάζανε, κι όλοι τα χέρια τους βουτώντας στο σφαχτό, στον Άρη, στη Σφαγή (την θεά του πολέμου, Ενωώ) και στον αιματοπότη Πανικό (τον Φόβο) ορκιστήκανε, τη Θήβα ξεκοιλιάζοντας ν' αδειάσουνε, ανασκαμμένη από τα θεμέλια, ή να πεθάνουν και το χώμα τούτο ν' αργάσουν με το αίμα τους. Και των γονιών, π' αφήκαν σπίτι, αναθυμήματα στ' άρμα του Άδραστου ανακρεμάσανε δακρύζοντας (επειδή ο Αμφιάραος είχε προφητεύσει ότι μόνο ο Άδραστος θα επιζούσε). Μα σύθρηνου άχνα από το στόμα τους δεν έβγαινε. Καρδιές ασάλι! Απ' αντρειοσύνη εφλογομάνιαζαν, σαν λιονταριών που γέμει πόλεμο η ματιά τους. Κι αυτά που λέω δε ραθυμάνε ν' αληθέψουν. Να ρίχνουν κλήρους τους αφήκα, ποια πύλη μας θα λάχει στον καθένα να χτυπήσει με τη φάλαγγά του».

Ο κατάσκοπος ζητά από τον Ετεοκλή να μαζέψει τους αντρειωμένους της Θήβας για να τους αντιτάξει στους Επτά και φεύγει να μάθει τι βγήκε από την κλήρωση. Η απειλή είναι μεγάλη. Ο Ετεοκλής παρακαλεί τους θεούς να σώσουν την πόλη που τους τιμά. Χορός παρθένων με τρόπο προσεύχεται (στίχοι 110 – 126):

«Κι εσείς προστρέξτε, πολιούχοι πάντες! Κοιτάχτε μας, τ' ασκέρι ετούτο των παρθένων, οπού γονατιστές σας λιτανεύουν να σωθούνε απ' τη σκλαβιά. Κοχλάζει γύρω από τα λοξά λοφεία κύμα σηκωμένο απ' τους ανέμους του Άρη. Μα, ω Δία, Δία πατέρα, που τα τέλη ορίζεις, ολότελα απ' το χαλασμό διαφέντεψέ με. Την πόλη οι Αργείοι ολούθε περισφιγγουν, άγρια τρομάρα τα όπλα μου σκορπάνε, απ' των αλόγων τα σαγόνια ανάμεσα νεκροσημαίνουν φονικό τα χαλινάρια. Κι εφτά πολέμαρχοι, που ξεχωρίζουν στ' άρματα,

κοντάρια στήνοντας, κατά τις πύλες τις εφτά, με του λαχνού την τάξη ροβολάνε».

(τελευταία επεξεργασία, 23 Νοεμβρίου 2021)